

Johan Ludvig Heiberg: Guldvaskeren (1849)

Farvel, farvel, mit Fædreland
Farvel! nu maae vi skilles,
Gud veed, om jeg dig glemme kan,
Om Længselen efter din Skov og Strand
5 Ved fjerne Guldflod stilles.
Men du hørte min Klage, saae min Nød,
Og gav mig dog ei det tørre Brød.
Derfor vi nu maae skilles.

Et Land mod Vest, — jeg veed ei, hvor,
10 Men Styrmænd kan det finde —
Har Guld i Sand, har Guld i Jord,
Der træder min Fod kun i gyldne Spor,
Hvor gyldne Strømme rinde.
Saa farvel da, du Moder, ak, saa skjøn!
15 Nu kaarer mig til sin Pleiesøn
Den guldbehængte Qvinde.

Nu sælger jeg min Høvl, min Saug,
Og køber mig en Spade;
Saa er jeg fri for Haandværkslaug,
20 For hele den Kummer, jeg helst fortaug,
Og Kunder, som slaae Plade.
Er min Vinge nu stækket, tabt mit Mod,
Jeg kommer mig ved den rige Flod,
Hvor jeg i Guld skal vade.

25 Af Hustru fulgt og fire Smaa
Jeg seer den hede Zone.
Nu skal min Viv ei længer gaae
Og trælle, for liden Erhverv at faae,
Ei vaske, skure, bone,
30 O Du Stakkel, som længe plaget blev,
Nu Lykken dig giver bedre Brev,
Som stolt Guldvaskerkone.

Saasnart jeg først er Millionær,
Jeg til mit Hjem vil drage;
35 Thi Danmarks gamle Bøgetræer

- Vist ikke jeg glemmer for Pragten der,
De vinke mig tilbage.
Men ifald jeg saa tydske Herrer seer,
Og ikke kan finde Danmark meer,
40 Da lyde vil min Klage.
- Da vil jeg sige veemodsfuld:
Hvi blev jeg dog ei hjemme,
Og søgte heller Jern end Guld,
Og ilte tilhjelp, da min Moder huld
45 Mig kaldte med sin Stemme!
Og hvad hjælper mig da den Skat, jeg fik,
Naar ikke den sees af hendes Blik,
Som jeg kan aldrig glemme?
- Men Gud forbyde denne Nød!
50 Endnu vil tone længe
Det Sprog, som ved min Vugge lød,
Og Dannebrog være saa hvid og rød,
Som Danmarks raske Dreng.
Og hvi kan jeg med dem dog ikke gaae,
55 Som ville vort Led ilave faae
Paa deiligst Vang og Vænge!
- Vel har du Nød, min Fædrejord!
Men Nød vil og mig ramme;
Og det just gjør mig Sorgen stor,
60 At Nøden, som Du og som jeg erfoer,
Dog er ei een og samme.
Jeg maa finde mig i, som ringe Qvist
At kappes fra Green og plantes hist,
At løsnes fra min Stamme.
- 65 Farvel da nu, mit Fædreland!
Farvel! nu maae vi skilles.
For dig jeg ikke møde kan,
Hvor Terningen ruller fra Mand til Mand,
Hvor Spil om Livet spilles.
70 Thi nu blæser jo Vinden, Skibet gaaer,
Og Bølgen sit Skum over Stavnen slaaer.
Farvel! nu maae vi skilles.